

Стийв Стивънсън

Детективите
Агата Лари

Шифърът на крадците

Издателство „Фюм“

Двайсет и трета мисия

Участници

Агата

Дванайсетгодишна. Мечтае да стане писателка на криминални романи. Много организирана, с феноменална памет.

Лари

Четиринайсетгодишен. Братовчед на Агата. Слаб ученик в престижно училище за детективи в Лондон.

Господин Кент

Бивш боксьор. Иконом в дома на Агата. Винаги на разположение, когато братовчедите имат нужда от него.

Уотсън

Сибирски котарак с вредни навици и с нюх на ловно куче.

Чичо Хелмут

Голям почитател на Братя Грим, живее в Германия и се е посветил на изследването на приказките им.

Дестинация:
Берлин, Германия

Цел

Да открият кой и по каква причина е откраднал един на пръв поглед обикновен камък от собственичката на хотел „Фауст“ в Берлин.

Родът Мистъри по света

Шифърът на крадците

Текст Марио Паскуалото

Илюстрации Стефано Туркони

Превод Евдокия Светозарова Златарова

Редактор Албена Раленкова

© Издателство „Фюм“, 2020

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

All names, characters and related indicia contained in this book are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Original title: Il Codice dei Ladri

© 2016 Atlantyca S.p.A., Italia

Text by Mario Pasqualotto

Illustrations by Stefano Turconi

Original edition published by DeAgostini Editore S.p.A., Italia

International Rights © Atlantyca S.p.A.,

via Leopardi 8 – 20123 Milano, Italia

foreignrights@atlantyca.it www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

ISBN 978-619-199-566-0

Съботната сутрин в Лондон се очертаваше мрачна и спокойна.

Градът полека-лека се събуждаше под натежалото от дъждовни облаци есенно небе. Улиците в Уестминстър бяха пуссти и тихи. Но Лари Мистъри вече беше буден и беше успял да извърши истинско геройство в разхвърляния си апартамент – беше се надигнал от леглото си.

– Ох, ох... Ама че е трудно! И студено! – пухтеше момчето, влачейки крака към кухнята с метната върху раменете завивка. Правеше всичко възможно, за да запази още малко топлината на леглото.

Днес Лари имаше две отлични причини да не се излежава до обед. Първата беше, че точно под мансардата му съвсем наскоро

отвориха ново заведение. Казваше се „Клуб Сендвич“ и всяка събота и неделя в него сервираха фантастична английска закуска. Втората причина беше Ема – сладката сервитьорка в заведението. Лари се надяваше да успее да я заговори под предлог, че иска да хапне нещо.

Момчето се приведе в що-годе приличен вид – среса непокорния перчем, който падаше върху очите му, нахлузи най-малко смачканиците си гънки и чист пуловер и изхвърча от апартамента... Минута по-късно се върна запъхтяно – трябваше да вземе и айнета си.

„По дяволите!“, изпъшка той. „Какъв е първият урок, който научаваш в „Ай Интернет-шънъл“? Никога, ама никога не забравяй инструментите на занаята, особено айнета!“

Това устройство всъщност беше много повече от мобилен телефон и компютър – беше основното помощно средство на учениците от престижното детективско училище. Чрез него те получаваха информация, задачи и най-вече неочаквани мисии.

Лари включи айнета със свито сърце. Ами ако е получил спешна мисия на някое опасно място на края на света, на някой планински връх в Андите, на пуст остров сред Тихия океан или пък на Великата китайска сте-

на?... Нищо такова обаче не го очакваше. На дисплея мигаше само едно съобщение:

*АКТУАЛИЗАЦИЯ НА СИСТЕМАТА
ИСКАШ ЛИ ДА СВАЛИШ
LICENCE PLATE 2.0?*

Момчето разсеяно прочете описанието на софтуера. Някакво приложение, свързано с автомобилните регистри в целия свят, което разпознаваше и проследяваше чрез сателит всеки регистрационен номер, въведен в айнета...

– Да, га, разбира се! Поредното безполезно приложение... – промърмори Лари, но натисна „свали“ и остави устройството да инсталира приложението.

Погледът му разсеяно се плъзна по дисплея и за миг спря върху часа: 9:58.

9.58!

– Не, не и не! В „Клуб Сендвич“ сервират закуска до 10:00 часа!

Лари полетя по стълбите и се втурна в заведението, което се намираще точно под мансардата му. В момента, в който кракът му стъпи в клуба, той се опита да успокои дишането си и да си придобее леко небрежен вид. Към него се приближи Ема – хубавичката сервитьорка с яркочервени къдрици.

– Добър ден! Все още ли съм навреме за закуска? – попита закачливо Лари.

– Добър ден! – поздрави го тя с усмивка. – Е, ако успееш да погълнеш две нагенички, три парчета бекон, един тиган с бъркани яйца, две чаши портокалов сок и три филии препечен хляб само за две минути, си добре дошъл!

– Амиш... аз си мислех, че...

– Шегувам се! – засмя се момчето. – Разбира се, че си навреме.

Ема отново му се усмихна, а той веднага мина в настъпление, като забрави за небрежните джентълменски маниери.

– Все още не съм се представил. Казвам се Лари.

– Аз съм Ема.

– Знам. Тоест, не знам, но знаех, чух името ти. Не, че те слушам тайно, когато говориш с другите клиенти, но... тоест...

– Спокойно! Виждам те често напоследък тук!

Лари се притесни още повече, но в този момент айнетът светна и го спаси от неудобното положение.

– Би ли ме извинила за момент?

Ема леко разочаровано се върна към задълженията си, а Лари набързо пхна слушалките в ушите си. Не искаше някой в препълненото заведение да чуе съобщението от училището.

На дисплея тревожно мигаше голям надпис:

*СЪОБЩЕНИЕ ОТ „АЙ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“
ИЗИСКВА СЕ НЕЗАБАВЕН ОТГОВОР!*

Момчето отговори и на екрана веднага се появи лицето на МП77 – наставника, наточен със задачата да следи развитието на младия детектив. От мрачния поглед на агента ветеран Лари се досети, че не става дума за приятелско обажгане.

– Добър ден, агент ЛМ14! Вчера преглеждах оценките ви от последните тестове...

Лари сви устни. Явно МП77 беше от хо-

рата, които прекарват всяка минута от дните си в ровене в регистрите на училището и търсене на лоши оценки, за да ги тикнат под носа на учениците, когато най-малко очакват, дори в събота сутринта. С една дума, досадник.

– ...и забелязах, че успехът ви категорично върви надолу! – завърши мрачно агентът.

– Искате да кажете, че е едва под средния, но все пак е обещаващ и с тенденция за скорошно повишаване ли?

– Не, казвам, че успехът ви е в състояние на свободно падане като самолет, готов да се разбие на земята, агент ЛМ14! По тази причина реших да ви поверя една извънредна задача, случай, който незабавно трябва да бъде решен, за да позволи подобряване на катастрофалните ви оценки!

– Амиии... приемам с ентузиазъм, господине!

– Ще получите информация за случая веднага след приключването на разговора ни. Успешна работа и... внимавайте да не ме разочаровате!

Връзката прекъсна и веднага след това на дисплея замига съобщение. Лари го отвори и зяпна. Пред изненаданите му очи се нижеше редица от странно подредени букви:

*СХНУГЗРГХГ ЕЦОНГРАЪРГ ФНГОГ Е
ДИЦОАР ФУИЮГ ЦХУИ Е ЗИФИХ ЪГФГ Е
ШСХИО ЧГЦФХ Ф ЖСФТСЙЛЩГ ЛКСОЗИ
ИРЖИОШГУХ. ГЖИРХЯХ ХУВДЕГ ЗГ ФИ
ЛРЧСУПАУГ КГ ЕЦОНГРАЪРАХИ ФНГОЛ Л
УИЗНАХИ ПАРИУГОЛ.*

3

За момент момчето реши, че е някаква грешка или че айнетът е заразен с вирус, но всички устройства на „Ай Интернешънъл“ бяха защитени от електронни атаки, а МП77 никога не грешеше. Тази странна последователност от букви със сигурност имаше смисъл... но какъв? И какво общо имаше това „3“ накрая?

Лари свали слушалките и хукна към вратата, като за миг спря до Ема, която обслужваше друг клиент, и избърбори притеснено:

– Ъъъ... трябва да вървя. Дръж ми закуската на топло... за следващата седмица!

Момчето с известно разочарование се сбогува с него, мислейки си колко странно, но симпатично е това момче.

Лари се върна вкъщи и без да хапне дори и хапка, се захвана за работа. Трябваше да разгадае какво се крие зад поредицата от букви.

След десет минути разсъждения разбра две неща:

– Първо: нямам никаква представа какво означава това абсурдно съобщение! Второ: ако има някой, който може да ми помогне, това е Агата! Тя обожава загадките и може би ще разреши тази главоблъсканица още преди да съм приключил с обясненията! Веднага ще ѝ се обадя!

Взе айнета, но ръката му замръзна във въздуха точно преди да набере номера ѝ.

– Всъщност не! Не искам винаги да разчитам на нейната помощ. Трябва да се справя сам! Съм или не съм Лари Мистърци, ученик в престижното детективско училище „Ай Интернешънъл“?

Четири часа по-късно празният му стомах звучно се бунтуваше, косата му стърчеше на всички страни, а Лари почти беше загубил надежда, че ще разгадае съобщението.

Погледът му все по-трудно се отклоняваше от разхвърляните по масата рекламни листовки за доставка на храна по домовете, които винаги държеше под ръка, ако реши да поръча нещо за хапване в последния момент. Кебан, суши, салата „Цезар“...

Салата „Цезар“!? Очите му блеснаха.

– Веднъж Агата ми спомена за някакъв

шифър на Цезар, в който всяка буква се заменя с една и съща друга буква – мърмореше си Лари.

Ами, га! Сега си спомни всичко. Шифърът, създаден от древноримския пълководец Юлий Цезар, се основаваше на замяна на буквите според определен ключ, който показва с колко позиции в азбучния ред се измества всяка буква. Например ако ключът е 2, А става В, тоест буквата на две позиции след А; Б става Г, В става Д и така нататък. Сега Лари трябваше да разбере кой е ключът.

Взря се отново в съобщението.

– Ето за какво е тази цифра в края! – възкликна той. – Ключът е 3!

Така изречението стана ясно:

*ОТКРАДНАТ КАМЪК В БЕРЛИН.
СРЕЩА УТРЕ В ДЕСЕТ ЧАСА В ХОТЕЛ
„ФАУСТ“ С ГОСПОЖИЦА ИЗОЛДЕ
ЕНГЕЛХАРТ. АГЕНТЪТ ТРЯБВА ДА СЕ
ИНФОРМИРА ЗА ВУЛКАНИЧНИТЕ СКАЛИ
И РЕДКИТЕ МИНЕРАЛИ.*

– Вулканични скали ли? – почеса се по главата Лари. – Дообре... какво знам за вулканичните скали? Че са скали, че вулканът ги изхвърля при изригване... и че по-добре да не съм там, когато това се случва! Не е много като за начало на разследване...

В този момент момчето осъзна, че му трябва човек с много богата библиотека. А единствената, която отговаряше на това изискване беше... братовчедката му Агата.

– Този път няма да поускам помощта ѝ! Ще се справя сам! Съм или не съм...

Представи си строгото лице на агент МП77 и чу заплашителния му глас: „Внимавайте да не ме разочаровате!“.

– Е, все пак Агата може малко да ми помогне... – промърмори Лари и се отправи към „Мистъри хаус“.

Уотсън, спри!

Агата Мистъри едва успя да хване навреме черния камък, с който сибирският ѝ котарак беше решил да си поиграе, а това означаваше на всяка цена да го събори от поставката му.

– Трябва да погредим тези редки минерали, а не да ги разбиваме на парчета!

Уотсън се обърна и бутна с опашката си камъка. Той полетя... но господин Кент, услужливият и мълчалив иконом на „Мистъри хаус“, го хвана във въздуха и го спаси.

Тази събота Агата беше решила да прекара деня в подреждане на голямата колекция от вкаменелости и образци от скали и минерали, които семейството беше натрупало от различни пътувания и приключения.